

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **Ing. M. M. a spol.**, pre trestný čin marenie konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 256d ods. 1 písm. b/ ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2007 v Bratislave o odvolaní krajského prokurátora v Prešove proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. októbra 2005, sp. zn. 2 T 2/03 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e** vo vzťahu k obžalovaným Ing. L. M. CSc. a Ing. Ľ. L..

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. sa vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Prešove, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 14. októbra 2005, sp. zn. 2 T 2/03 boli obžalovaní Ing. M. M., Ing. L. M. CSc. a Ing. Ľ. L. podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodení spod skutku obžaloby po právnej stránke kvalifikovaného ako spolupáchateľstvo trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 9 ods. 2, § 256d ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. zák., ktorého sa mali dopustiť tak, že

Ing. M. M. ako spoločník a konateľ obchodnej spoločnosti N., s.r.o., P. a od 30. júna 1998 predseda Predstavenstva obchodnej spoločnosti N., a.s., K. a súčasne námestník pre marketing a člen dozornej rady obchodnej spoločnosti N., spol. s.r.o., P., spolu s Ing. L. M., CSc., spoločníkom obchodnej spoločnosti N., s.r.o., P. a od 30. júna 1998 členom Predstavenstva N., a.s., K. a súčasne konateľom a technickým námestníkom obchodnej spoločnosti N. spol. s.r.o., P. a Ing. Ľ. L., spoločníkom obchodnej spoločnosti N., s.r.o., P. a od 30. júna 1998 členom predstavenstva N., a.s., K. a súčasne konateľom a námestníkom pre inžiniering obchodnej spoločnosti N., spol. s r.o. P.,

obvinený Ing. Ľ. L. a Ing. L. M., CSc., po tom, čo ako konatelia obchodnej spoločnosti N., spol. s. r.o., P. dňa 20. augusta 1998 podpísali s Č., a.s., pobočka P., 2 zmluvy o vstupe banky do záväzkov na klienta č. X. a č. X. a na účty spoločnosti N., spol. s. r.o. P., č. X. bolo dňa 19. augusta 1998 prevedených 5 970 000 Sk a č. X. bolo dňa 6. októbra 1998 prevedených 1 612 000 FRF v súvislosti s akciou W., P. R. v tendry so spoločnosťou S. z F., prostredníctvom francúzskej banky C. L., po vzájomnej dohode s obvineným Ing. M. M. dňa 18. mája 1999 žiadosťami o prevod finančných prostriedkov adresovaných uvedenej banke, previedli tieto finančné prostriedky na novovytvorené účty obchodnej spoločnosti N., a.s., K., č. účtov X. a X. v tom istom peňažnom ústave aj napriek tomu, že vedeli o ustanovení predbežného správcu konkurznej podstaty v súvislosti s návrhom na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti N., spol. s r.o., P. uznesením Krajského súdu Košice č. 1 K 87/99 z 5. mája 1999 a z toho vyplývajúceho zákazu disponovania s majetkom tvoriacim konkurznú podstatu, čím spôsobili, že uvedené finančné prostriedky nemohli byť zahrnuté do konkurznej podstaty spoločnosti N., spol. s r.o., P. ku škode tejto spoločnosti vo výške 17 236 268 Sk.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal v časti týkajúcej sa obžalovaných Ing. L. M. CSc. a Ing. Ľ. L. odvolanie krajský prokurátor. Uviedol v ňom, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Predovšetkým žiadne vykonané dôkazy nespochybnil tvrdenie, že obžalovaní Ing. M. CSc. a Ing. L. už pred 18. májom 1999 vedeli o ustanovení

predbežnej správkyne, a teda aj o zákaze manipulácie s majetkom spoločnosti N., s.r.o., P..

Ak napriek tomu nakladali s majetkom spoločnosti, zmenili spôsob zaistenia finančných prostriedkov v prospech Č., dopustili sa žalovaného trestného činu.

Na tom nič nemení ani skutočnosť, že k zmene zaistenia treťou osobou došlo už na základe žiadosti z 1. apríla 1999, zvlášť keď spoločnosť N., a.s., K., (na ktorú zaistenie prešlo) ani nemalo k dispozícii reálne dostatok finančných prostriedkov aj keď v zmluvách budilo opak.

Nie je možné sa preto stotožniť ani s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu, že finančnými prostriedkami, ktoré slúžili na zaistenie garancií Č., a.s., P., nemohol N., s.r.o., disponovať, pretože už disponovaním nimi je aj ich prevod na tretiu osobu, t.j. účty N., a.s., K., k čomu došlo práve 18. mája 1999, pričom k prevodu došlo bez akejkoľvek súčinnosti s francúzskou stranou. Je teda zrejmé, že N., s.r.o., P., bol riadnym vlastníkom finančných prostriedkov, ktoré slúžili na zaistenie vystavených bankových záruk.

Ich prevodom z účtov N., s.r.o., P., na účty tretej osoby (N., a.s., K.) teda konali s úmyslom aby tieto neboli zahrnuté do konkurznej podstaty spoločnosti N..

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že nepri-
chádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253 Tr. por. preskúmal na základe podaného odvolania podľa § 254 ods. 1, ods. 2 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovaným Ing. L. M. CSc. a Ing. Ľ. L. (napadnutý rozsudok totiž ohľadne Ing. M. M. nadobudol v dôsledku absencie odvolania krajského prokurátora právoplatnosť) je potrebné

zrušiť a vrátiť vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd sa totiž nedôsledne vysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie v dôsledku čoho treba jeho rozsudok považovať za chybný (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) a existujú pochybnosti o správnosti skutkových zistení (§ 258 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) čím je treba tento rozsudok považovať za nepresvedčivý.

Uvedené zistenia sú dôvodom toho, že najvyšší súd o odvolaní krajského prokurátora rozhodol na neverejnom zasadnutí, pretože chyby nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí (§ 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

Krajský súd svoje rozhodnutie v prípade oboch obžalovaných odôvodnil predovšetkým tým, že obžalovaní sa snažili zachrániť pred prípadnou exekúciou, či konkurzom bankové záruky, pričom 18. mája 1999, žiadosť o prevod peňažných prostriedkov na účet N., a.s., K., nepodpisovali. Až koncom roku 1999 resp. na začiatku roku 2000 na popud riaditeľky pobočky Č. v P. podpísali nejaký doklad, bez jeho overenia.

Obžalovaní už podpisom zmlúv 29. apríla 1999 urobili potrebné kroky, aby finančné prostriedky boli prevedené z účtu N., s.r.o., P. na blokačné účty N., a.s. K. v Č. pobočka P. Účty boli zriadené 3. mája 1999 a skutočný prevod peňazí na ne sa však v rozpore so zmluvami uskutočnil až dňa 18. mája 1999. Teda uvedenú skutočnosť de facto zapríčinili pracovníci banky.

Aj Ing. S. pracovník Č. v K. mal pripustiť, že príkaz na prevod mohol byť podpísaný dodatočne. Krajský súd z uvedeného vyvodzuje, že pracovníci banky previedli finančné prostriedky zrejme bez súhlasu klientov a zrejme počas kontroly koncom roku, keď zistili, že bankový prevod odporuje postupu po ustanovení predbežného správcu, dodatočne dali konateľom podpísať žiadosť o prevod.

Okrem toho krajský súd dospel k záveru, že bez akýchkoľvek pochybností nie je preukázané, kedy sa vôbec konatelia dozvedeli o ustanovení predbežnej správkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti predovšetkým poukazuje na to, že v tejto veci už raz rozhodoval. Svojim uznesením z 18. marca 2004, sp. zn. 1 To 31/2004 v bode I. podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, ods. 2 Tr. por., zrušil oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 4. mája 2004, sp. zn. 2 T 2/03 v časti týkajúcej sa predmetného trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 256d ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. zák. a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd v tomto uznesení konštatoval, že na základe dovtedy vykonaných dôkazov je preukázané, že obžalovaní vedeli o ustanovení predbežnej správkyne konkurznej podstaty a teda aj o zákaze manipulácie s majetkom spoločnosti a to rozhodne pred kritickým dátumom 18. mája 1999.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už v tomto uznesení tiež potvrdil, že okrem výpovedí obžalovaných nie sú žiadne relevantné dôkazy, ktoré by spochybňovali výpovede pracovníkov Č. a žiadosť o prevod finančných prostriedkov resp. výpis z predmetných účtov z čoho jednoznačne vyplýva, že k prevodu došlo dňa 18. mája 1999, na základe žiadosti popísanej obžalovanými toho istého dňa.

Uvedený záver vyslovený najvyšším súdom v už citovanom uznesení nie je dôvod meniť ani po doplnení dokazovania, ktoré nariadil odvolací súd, a ktoré koniec – koncov smerovalo len do objasnenia, či vznikla poškodenej organizácie škoda, t.j. vzhľadom k prevodu finančných prostriedkov na vnútorný účet banky, kto vôbec mohol s nimi nakladať, či ich bolo možné zahrnúť do konkurznej podstaty a na podklade zaobstarania vnútorných predpisov Č. z kritického obdobia zistiť, či postup pri ich prevode bol v súlade s týmito prepismi. Takto doplnené dokazovanie, ktoré v rozsahu ako ho nariadil najvyšší súd, krajský súd aj vykonal. Toto však neumožňuje záver k akému dospel prvostupňový súd, t.j. že prevod finančných

prostriedkov z účtu N. s.r.o., P. na účty N. a.s., K. zapríčinila resp. svojvoľne uskutočnila Č., a.s., pobočka P. Takýto záver nemá totiž oporu nielen v doplnenom dokazovaní ale ani v predchádzajúcich dôkazoch a zostáva tak len v rovine domnienky, navyše odporujúcej základnej logickej línii zrejmej z doteraz vykonaných dôkazov. Je totiž evidentné, a svojimi výpoveďami to potvrdzujú aj obžalovaní, že bol to ich záujem ochrániť finančné zdroje patriace fy. N. s.r.o., P., pred exekútormi. Č., a.s. P. konala preto z ich podnetu a na základe ich žiadosti o čom okrem výpovedí zodpovedných pracovníkov banky svedčia aj listinné dôkazy (zmluvy a žiadosti) založené v spise.

Argument, že obžalovaný niekedy koncom roku 1999 alebo začiatkom roku 2000 z podnetu banky mali podpísať nejakú listinu pričom nevedeli o čo ide (podľa hodnotenia krajského súdu malo ísť o sporný príkaz na prevod) nemá žiadnu oporu vo vykonaných dôkazoch. Podľa zápisnice (č.l. 668) sa uskutočnilo síce rokovanie banky a N., a.s., K. v tomto období, ale jeho predmetom boli obavy banky zo zhoršujúcej sa finančnej situácie spoločnosti N. a.s. a snaha posilniť zábezpeku aj vložením ich bankových certifikátov do trezoru banky.

Napokon tiež len v polohe fikcie zostáva aj argumentácia, že motívom neskoršieho podpisu prevodného príkazu zo strany banky mohla byť koncoročná kontrola v banke a zistený nedostatok v podobe absencie tohto dokumentu. Takýto dôkaz však doposiaľ v spise chýba. Bude úlohou prvostupňového súdu v tomto smere dokazovanie doplniť, zaobstaráť zápisnicu o vykonanej kontrole s cieľom zistiť, či takého zistenie vôbec bolo jej obsahom.

K ďalšej argumentácii krajského súdu, že možným motívom pracovníkov banky na neskorší podpis prevodného príkazu z účtu N., s.r.o., P. na účet N., a.s., K. mohla byť aj ich vedomosť o ustanovení predbežnej správkyne pred 18. májom 1999 a teda využili podpísanie tohto dokumentu v čase keď konanie o vyhlásení konkurzu bolo prerušené možno uviesť, že z dôkazov obsiahnutých v spise jednoznačne vyplýva, že Č., a.s., pobočka P. sa v ustanovení predbežnej správkyne dozvedela, až po 18. máji 1999 (č.l. 3309)

Pokiaľ sa týka argumentácie krajského súdu, že aj Ing. S. pripustil možnosť neskoršieho podpisu príkazu na prevod najvyšší súd k tomu iba dodáva, že Ing. S. je pracovníkom krajskej pobočky Č., a.s., K. Priamo sa nezúčastnil na bankových operáciách a z celkovej jeho výpovede vyplýva, že túto možnosť uviedol ako čisto hypotetickú.

Na druhej strane z doplneného dokazovania nariadeného najvyšším súdom v už citovanom uznesení vyplynulo, že finančné prostriedky vedené na účtoch N., s.r.o., v Č., a.s., pobočka P. tým, že boli prevedené na účet spoločnosti N., a.s., K., boli v skutočnosti odňaté z dispozície fy. N. s.r.o., a až právoplatným rozsudkom Krajského súdu Košice z 5. augusta 2004, sp. zn. 18 Cb 992/00 bola spoločnosť N., a.s., K., povinná predmetné finančné prostriedky vrátiť.

V uvedených ohľadoch preto aj najvyšší súd súhlasne s odvolacími námietkami krajského prokurátora môže konštatovať, že krajský súd nevzal do úvahy a nevysporiadal sa doposiaľ vo svojom rozhodnutí so všetkými dôkazmi a skutočnosťami tak, ako na to bolo poukázané vyššie.

Vzniknuté pochybnosti o správnosti oslobodzujúceho rozsudku preto odôvodňuje nielen to, že krajský súd nevykonal doposiaľ všetky potrebné dôkazy, ale najmä to, že vykonané dôkazy nevyhodnotil vo všetkých vzájomných súvislostiach, čo odôvodňuje v úvode tohto uznesenia zvolený postup odvolacieho súdu, pretože zmena rozhodnutia v odvolacom konaní v prípade oslobodenia spod obžaloby je vylúčená.

Bude preto v ďalšom konaní povinnosťou krajského súdu doplniť dokazovanie v intenciách naznačených vyššie a starostlivo vyhodnotiť vykonané dôkazy v zmysle ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por. jednotlivo ako aj v ich súhrne a potom vo veci rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná

V Bratislave, 20. decembra 2007

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v.r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: